

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 5C/460/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6815207421
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Prčová
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2016:6815207421.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca samosudkyňou JUDr. Luciou Prčovou, v právnej veci navrhovateľa R.W. Q., W.. XX.XX.XXXX, F. M. U., XXXX/X, C., právne zast. Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom Revúca, Železničná č. 257/19 proti odporcovi Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova č. 2, o zaplatenie 2 650,37 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 2 631,62 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 28.10.2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa návrh zamietá.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania a to súdny poplatok 20,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 478,78 € na účet jeho právneho zástupcu a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 03.11.2015 domáhal, aby mu odporca zaplatil sumu 2 650,37 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 28.10.2015 do zaplatenia titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej.

V návrhu uviedol, že uznesením vyšetrovateľa ORPZ v Revúcej bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej zo dňa 11.01.2012, tak že túto zamietol ako nedôvodnú. Po ukončení vyšetrovania podal prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej na navrhovateľa obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ TZ a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ. Rozsudkom Okresného súdu v Revúcej zo dňa 18.09.2013 bol navrhovateľ prvotne uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva. Na základe odvolania podaného proti rozsudku súdu, Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 06.02.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Revúca rozsudkom zo dňa 10.12.2014 navrhovateľa spod obžaloby oslobodil. Tento rozsudok bol konečným rozhodnutím vo veci.

V trestnom konaní sa navrhovateľ od 13.12.2011 až do právoplatného skončenia konania dal obhajovať obhajcom Y. advokátom so sídlom v Revúcej. Tomu za poskytnuté právne služby zaplatil celkovú sumu 2 650,37 €, na základe ním vystavenej faktúry č. 37/2015 zo dňa 22.04.2015. Poskytnutie jednotlivých

úkonov právnej služby bolo navrhovateľovi vyúčtované v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Obhajca sa zúčastnil všetkých vyúčtovaných úkonov právnej služby, čo vyplýva z trestného spisu.

Uviedol, že v danom prípade je za Slovenskú republiku ako subjekt povinný nahradiť navrhovateľovi škodu, oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že orgán, ktorý mohol prvé rozhodnutie vydané v trestnom konaní - uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vyhotovené vyšetrovateľom Policajného zboru SR zrušiť, bol prokurátor ako „dominus litis“ prípravného konania, keď mu k tomu dal možnosť aj sám obvinený podaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a tak už na začiatku vyšetrovania mohol zvrátiť rozhodnutie vyšetrovateľa. Poukázal na § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je príslušným konať v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Výkladom „a contrario“ tejto právnej normy v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona vyvodil príslušnosť Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu v danej veci náhrady škody navrhovateľa. Prokurátor mal v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi možnosť posúdiť uznesenie o vznesení obvinenia z hľadiska jeho dôvodnosti a to jednak na základe sťažnosti obvineného a aj v priebehu celého prípravného konania, keďže je to prokurátor, ktorý dohliada na priebeh celého prípravného konania, dáva pokyny v rámci prípravného konania príslušnému policajtovi a dohliada nad celým jeho priebehom. V zmysle § 30 TP je prokurátor tou osobou, ktorá môže viesť celé vyšetrovanie resp. skrátené vyšetrovanie, resp. môže zrušiť nezákonné rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami. V tej súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku NSSR sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011.

Uviedol, že navrhovateľ žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žiadosť obdržalo 27.04.2015 a dňa 13.05.2015 ju postúpilo na Generálnu prokuratúru SR. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 02.09.2015 žiadosť navrhovateľa odložila ako nedôvodnú.

Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 10.02.2016. Proti platobnému rozkazu podal odporca v zákonnej lehote odpor s odôvodnením, v ktorom namietol základ uplatneného nároku z dôvodu, že žiadny z orgánov činných v trestnom konaní doteraz nekonštatoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, uznesenia okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia ani obžaloby podanej na navrhovateľa. Uznesenie o vznesení obvinenia a následné trestné stíhanie nemožno bez ďalšieho, automaticky, považovať za nezákonné (ak nedošlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného) len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Pritom odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013, I. ÚS 548/2012. Uviedol, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky nielen na vznesenie obvinenia ale aj na podanie obžaloby. Existujúce dve skupiny dôkazov iný postup ako podanie obžaloby neumožňovali a konečné rozhodnutie bolo až vecou súdneho konania a dokazovania pred súdom, ktorý tiež pôvodne uznal vinu v zmysle obžaloby. V trestnom konaní nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, ani žiadne porušenie zákona. Len súd mohol rozhodnúť, použijúc zásadu in dubio pro reo. Uviedol, že štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Tu poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Lavrenchov proti Českej republike. Priznanie akejkoľvek náhrady škody by preto bolo podľa odporcu v rozpore so zmyslom a účelom zákona a v rozpore s dobrými mravmi.

K odporu sa písomne vyjadril navrhovateľ a uviedol, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, nakoľko sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Pretože právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení obžalovaného spod obžaloby sa trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky vznesenia obvinenia, zrušenie takéhoto rozhodnutia sa stáva bezpredmetným (nadbytočným). Podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (Rozsudok NS SR zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 3Cdo 194/2010, uznesenie NS SR 7Cdo 14/ 2011 zo dňa 12.12.2012). Uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na zavinenie, preto platí,

že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby je potrebné hľadať nielen v ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým čl. 1 ods.1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna prax k záveru, že ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pritom odkázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009 a 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010. Právny zástupca navrhovateľa sa v tomto vyjadrení vyjadril aj k nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/163/2013 a sp. zn. I.ÚS/148/2012 a to tak, že v prvom prípade nebola v náleze Ústavného súdu riešená otázka priznaných trov obhajoby v trestnom konaní, ale otázka premlčania nároku na náhradu škody a v druhom prípade sa jednalo o inú skutkovú situáciu, kedy bola učiteľka stíhaná za prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže, podľa § 211 ods. 1 písm. b/ a ods. 3 písm. a/ Tr. zák. kde učiteľka zanedbala dozor nad zverenými žiakmi počas školského výletu z dôvodu požitia alkoholických nápojov, pričom sťažovateľka v danej ústavnej sťažnosti namietala len nedostatočné odôvodnenie krajského súdu a z toho dôvodu jeho arbitrárnosť.

Na pojednávaní konanom v predmetnej veci odporca zotrval na svojich vyjadreniach, ktorými spochybňuje základ nároku navrhovateľa na náhradu škody z dôvodu, že nebola konštatovaná nezákonnosť rozhodnutí, od ktorých navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody. Judikáty, z ktorých vyplýva, že výsledok trestného konania je rozhodujúci pre samotnú zákonosť a dôvodnosť trestného stíhania sú podľa odporcu nezmyselné, pretože sa nimi popiera celé trestné konanie, upiera sa tým právo štátu stíhať všetky podozrenia zo spáchania trestných činov. Tieto judikáty idú podľa odporcu nad rámec zákona, pretože nikde v zákone (má na mysli Zák. č. 514/ 2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci) nie je uvedené, že výsledok trestného konania je titulom vzniku náhrady škody. Len v prípade, ak by oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní konštatoval, že samotné vznesenie obvinenie alebo nejaké iné rozhodnutia predtým boli nezákonné, v takom prípade by tieto rozhodnutia mohli byť podkladom pre vznik nároku na náhradu škody, avšak v danom prípade nikde v trestnom konaní nebolo konštatované, že by rozhodnutia boli nezákonné. Uviedol, že ani samotný Trestný poriadok pri vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok spáchala obvinená osoba, potrebný je iba dôvodný predpoklad, ktorý sa v ďalšom konaní buď potvrdí alebo vyvráti. V opačnom prípade by strácalo zmysel celé trestné konanie, keď už dopredu, pri vznesení obvinenia by musela byť predpokladaná vina a popreli by sa všetky zásady trestného konania, vrátane prezumpcie nevinny. Poukázal na dve ešte neprávoplatné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, v ktorých súd vyhodnotil túto otázku opačne, ako judikatúra, na ktorú poukazoval navrhovateľ.

Na pojednávaní namietal aj výšku uplatneného nároku na náhradu škody a poukazoval na to, že súd musí skúmať účelnosť jednotlivých úkonov právnej služby vykonaných obhajcom navrhovateľa v trestnom konaní, pričom titulom náhrady škody možno navrhovateľovi priznať účelne vynaložené trovy obhajoby, teda také, ktoré boli navrhovateľom vyplatené za úkony, ktoré boli vykonané skutočne na prospech navrhovateľa ako obvineného, a skutočne viedli k oslobodzujúcemu rozsudku. Len samotná účasť obhajcu na úkonoch, bez toho, aby mala pre klienta nejaký prospech, nemusí byť účelná. Účelnosť vynaložených trov obhajoby musí pritom preukázať navrhovateľ a súd ju musí skúmať a posúdiť. Vo vzťahu ku jednotlivým úkonom právnej služby vykonaným obhajcom navrhovateľa v trestnom konaní, uviedol, že nepovažuje za účelnú účasť obhajcu navrhovateľa na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, pretože na ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti.

Navrhovateľ všetky trovy obhajoby, ktoré uhradil jeho obhajcovi považoval za účelne vynaložené.

Dokazovanie súd vykonal listinnými dôkazmi a to - uznesením ORPZ v Revúcej o vznesení obvinenia, sťažnosťou proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenie Okresnej prokuratúry Revúca zo dňa 11.01.2012, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, zápisnicou o výsluchu obvineného R. Q. zo dňa 13.01.2012, zápisnicou o výsluchu obvineného R. Q. zo dňa 20.04.2012, zápisnicou o výsluchu svedka poškodeného R. E. zo dňa 23.03.2012, zápisnicou o výsluchu svedka poškodeného R. E. zo dňa 20.04.2012, zápisnicou o výsluchu svedka R. Y., zo dňa 29.02.2012, zápisnicou o výsluchu svedka U. Y., zo dňa 23.03.2012, zápisnicou o výsluchu svedka

R. Č., zo dňa 23.03.2012, zápisnicou o výsluchu svedka T. V. zo dňa 29.02.2012, zápisnicou o výsluchu svedka N. M. zo dňa 23.03.2012, zápisnicou o výsluchu svedka Y. Q. zo dňa 02.01.2013, zápisnicou o konfrontácii medzi obvineným R. Q. a svedkom R. E. zo dňa 05.04.2012, zápisnicou o konfrontácii medzi svedkami R. E. a T. F. zo dňa 20.04.2012, zápisnicou o konfrontácii medzi svedkami R. E. a T. F. zo dňa 08.06.2012, zápisnicou o konfrontácii medzi svedkami R. E. a T. V. zo dňa 08.06.2012, zápisnicou o konfrontácii medzi svedkami R. E. a N. M. zo dňa 23.01.2013, záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 20.04.2012, záznamom o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 24.01.2013, obžalobou Okresnej prokuratúry v Revúcej zo dňa 30.01.2013, zápisnicou o hlavnom pojednávaní zo dňa 04.09.2013, zápisnicou o hlavnom pojednávaní zo dňa 18.09.2013, rozsudkom OS Revúca zo dňa 18.09.2013, odvolaním proti rozsudku OS Revúca, zápisnicou o verejnom zasadnutí konanom na Krajskom súde v Banskej Bystrici zo dňa 06.02.2014, uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 06.02.2014, zápisnicou o hlavnom pojednávaní zo dňa 16.04.2014, zápisnicou z hlavného pojednávania zo dňa 10.11.2014, zápisnicou z hlavného pojednávania zo dňa 10.12.2014, rozsudkom OS Revúca zo dňa 10.12.2014, č.k. 1T/14/2013 - 315, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanou na Ministerstvo spravodlivosti SR, doručenkou k tejto žiadosti, postúpením žiadosti Generálnej prokuratúry SR, listom Generálnej prokuratúry, ktorým právnenému zástupcovi navrhovateľa oznámila vybavenie jeho žiadosti, faktúrou č. 37/2015 a prílohou č. 1 k nej, výpisom z účtu, osvedčením o registrácii pre DPH, osvedčením o evidencii motorového vozidla, pokladničným dokladom a zistil nasledujúci skutkový stav veci:

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej zo dňa 12.12.2011, ČVS: ORP-408/KP-RA-2011-Mč bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.10.2011, lebo na podklade zistených skutočností, bol dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ spolu so spoluobvineným T. F. dňa 30.07.2011 v čase okolo 01:00 hodiny na mieste verejnosti prístupnom, pred Hotelom v Revúcej na ul. Železničnej, okr. Revúca, fyzicky napadli E. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., G.. I. XX/XX, okres C., ktorý v tom čase vychádzal z baru uvedeného Hotela, napadli ho tak, že ho viackrát udreli do oblasti hlavy, následne E. R. kričal o pomoc Č. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., G.. K. V. XXXX/X, okres C., ktorý sa nachádzal neďaleko tohto miesta, na čo Č. R. išiel smerom ku miestu kde Q. R. a F. T. napadli R. E., pričom ako ku nim prichádzal tak kričal na nich, že čo to robia, aby prestali, na čo F. T., vykročil smerom k Č. R., ktorého podkopol, následkom čoho Č. R. spadol na zem, súbežne s tým Q. R. W. udrel R. E. do oblasti hlavy, následkom čoho R. E. spadol na zem, kde ho Q. R. kopal do rôznych častí tela, kde pri tomto páde si R. E. poranil ľavú ruku a podľa znaleckého posudku utrpel poranenie a to trieštivú zlomeninu dolnej časti ľavej vretennej kosti s posunom úlomkov a odlomenie bodcovitého výbežku dolnej časti ľavej lakťovej kosti s obvyklou dobou liečenia a práceneschopnosti 7 až 8 týždňov, kde toto poranenie je v príčinnom vzťahu k vykonanému fyzickému útoku na R. E., pričom konaním F. T. neboli Č. I. R. spôsobené poranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal navrhovateľ prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu sťažnosť, v ktorej namietal, že skutočnosti uvedené v uznesení o vznesení obvinenia sa nezakladajú na pravde a nemajú ani oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní.

Okresný prokurátor v Revúcej uznesením zo dňa 11.01.2012, č.k. 2Pv/278/11-13 sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, lebo sťažnosť nepovažoval za dôvodnú.

Po skončení vyšetrovania podal dňa 30.01.2013 okresný prokurátor na súd obžalobu na navrhovateľa pre skutok totožný so skutkom, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

Po uskutočnení konania pred súdom, Okresný súd Revúca rozsudkom zo dňa 18.09.2013, č.k. 1T/14/2013 - 234 navrhovateľa uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona pre skutok uvedený v obžalobe, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 2,5 roka.

Proti rozsudku súdu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, v ktorom namietal správnosť skutkových zistení na základe vykonaného dokazovania a poukazoval na svoju nevinu.

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.02.2014, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie, pričom uviedol, že sa prvostupňový súd neúplne vysporiadal s obhajobou obžalovaného a prikázal mu doplniť v tomto smere dokazovanie a vysporiadať sa s námietkami obžalovaného a prípadne vykonať ďalšie dôkazy podľa vlastného uváženia, opätovne ustáliť skutkový stav a vo veci opätovne rozhodnúť.

Po doplnení dokazovania a opätovnom vyhodnotení dôkazov Okresný súd v Revúcej rozsudkom zo dňa 10.12.2014, č.k. 1T/14/2013 - 315 navrhovateľa spod obžaloby pre skutok v nej uvedený oslobodil podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že obžalovaný skutok spáchal. Rozsudok súdu nebol napadnutý ďalším opravným prostriedkom a nadobudol právoplatnosť 24.02.2015.

Z listinných dôkazov čítaných z pripojeného trestného spisu mal súd preukázané, že obhajca navrhovateľa v trestnom konaní vykonal alebo sa zúčastnil na nasledujúcich úkonoch: podal v mene navrhovateľa sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, zúčastnil sa výsluchu obvineného R. Q., dňa 13.01.2012 od 13:30 do 14:45 hod., zúčastnil sa výsluchu obvineného R. Q. dňa 20.04.2012 od 13:30 do 1350 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka poškodeného R. E. dňa 23.03.2012 od 10:20 hod. do 11:00 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka poškodeného R. E. dňa 20.04.2012 od 12:30 hod. do 12:50 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka R. Y. dňa 29.02.2012 od 14:00 hod. do 14:20 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka U. Y. dňa 23.03.2012 od 09:10 hod. do 09:35 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka R. Č. dňa 23.03.2012 od 09:40 hod. do 10:10 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka T. V. dňa 29.02.2012 od 13:30 hod. do 14:00 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka N. M. dňa 23.03.2012 od 08:45 hod. do 09:05 hod., zúčastnil sa výsluchu svedka Y. Q. dňa 02.01.2013 od 09:00 hod. do 09:55 hod., zúčastnil sa konfrontácie medzi obvineným R. Q. a svedkom R. E. dňa 05.04.2012 od 10:00 hod. do 10:40 hod., zúčastnil sa konfrontácie medzi svedkami R. E. a T. F. dňa 20.04.2012 od 13:00 hod. do 13:20 hod., zúčastnil sa konfrontácie medzi svedkami R. E. a T. F. dňa 08.06.2012 od 14:40 hod. do 15:10 hod., zúčastnil sa konfrontácie medzi svedkami R. E. a T. V. dňa 08.06.2012 od 14:00 hod. do 14:30 hod., zúčastnil sa konfrontácie medzi svedkami R. E. a N. M. dňa 23.01.2013 od 15:00 hod. do 15:55 hod. zúčastnil sa preštudovania vyšetrovacieho spisu dňa 20.04.2012 v čase od 14:00 hod. do 15:00 hod., na ktorom navrhol doplnenie dokazovania výsluchom svedka, zúčastnil sa preštudovania vyšetrovacieho spisu dňa 24.01.2013 od 11:50 hod. do 12:45 hod., na ktorom navrhol trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi zastaviť podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie nestal. V konaní pred súdom obhajca navrhovateľa vykonal alebo sa zúčastnil nasledujúcich úkonov: zúčastnil sa hlavného pojednávania dňa 04.09.2013 od 09:00 hod. do 11:45 hod., hlavného pojednávania dňa 18.09.2013 od 13:30 hod. do 15:40 hod., podal odvolanie proti rozsudku OS Revúca zo dňa 18.09.2013, sp. zn. 1T/14/2013, zúčastnil sa verejného zasadnutia konaného na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 06.02.2014 od 08:30 hod. do 09:10 hod., zúčastnil sa hlavného pojednávania konaného na Okresnom súde Revúca dňa 16.04.2014 od 09:00 hod. do 10:47 hod., hlavného pojednávania dňa 10.11.2014 od 13:30 hod. do 14:36 hod. a hlavného pojednávania dňa 10.12.2014 od 09:00 hod. do 09:39 hod..

Z faktúry č. 37/2015 mal súd preukázané, že si obhajca u navrhovateľa vyúčtoval odmenu za právne služby vykonané v uvedenom trestnom konaní v rozsahu ako ich vykonanie vyplynulo z trestného spisu. Taktiež hotové výdavky spojené s poskytovaním právnych služieb obhajoby navrhovateľa v trestnom konaní a náhradu za stratu času si vyúčtoval v rozsahu v akom mu tieto skutočne vznikli s výnimkou dvoch režijných paušálov vo výške á 7,81 € za úkony uskutočnené v r. 2013.

Navrhovateľ podal dňa 27.04.2015 prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 2 650,37 €. Ministerstvo spravodlivosti SR, listom zo dňa 13.05.2015 žiadosť postúpilo na Generálnu prokuratúru SR ako orgán príslušný na jej vybavenie. Generálna prokuratúra SR právnenému zástupcovi navrhovateľa listom zo dňa 02.09.2015 oznámila, že žiadosť o uspokojenie nároku na náhradu škody bola odložená.

Podľa čl. 46 ods. 3 a 4 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa § 3 ods. 1, 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len Zák. č. 514/ 2003 Z. z.) štát zodpovedá

za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 3 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) Zák. č. 514/ 2003 Z. z. právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1, 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 15 ods. 4 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 517 ods. 2 občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/ 1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom znení výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia - uznesenia vyšetrovateľa ORPZ Revúca o vznesení obvinenia, uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a podanej obžalobe Okresnej prokuratúry Revúca. Náhrada škody spočívala v nákladoch vynaložených na svoju obhajobu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže bol rozsudkom súdu spod obžaloby právoplatne oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Podmienky odškodňovania ustanovuje Zák. č. 514/2003 Z. z. v účinnom znení o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (predtým to bol Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinný do 30. 6. 2004).

Predtým ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku navrhovateľa skúmal, či bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde - predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že táto podmienka splnená bola s výsledkom, že orgán príslušný na predbežné prerokovanie žiadosti oznámil navrhovateľovi - poškodenému, že jeho nárok neuspokojí.

Navrhovateľ podal návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím proti pasívne legitímovanému subjektu - Slovenskej republike. Za Slovenskú republiku bola v predmetnom konaní o náhradu škody podľa súdu oprávnená konať Generálna prokuratúra SR. Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v § 4 vymedzuje, ktorý orgán je oprávnený konať za štát konkrétnych prípadoch spôsobenej škody. Pokiaľ ide o škodu spôsobenú v trestnom konaní, môže sa jednať o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Policajného zboru SR alebo povereného príslušníka policajného zboru SR, prokurátora alebo nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom súdu. Podľa toho, o ktorý z uvedených prípadov ide, je za Slovenskú republiku oprávnené konať buď Ministerstvo vnútra SR (keď sú naplnené kritériá podľa § 4 ods 1 písm. b/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z.), Generálna prokuratúra SR (keď ide o prípady § podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z.) alebo Ministerstvo spravodlivosti SR (keď škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom v trestnom konaní alebo ak bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu v trestnom konaní). Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/2003 Z. z. v znení novely Zák. č. 412/2012 Z. z. Ministerstvo vnútra SR koná za štát v prípade, ak trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Podmienky uvedené v tomto ustanovení v jeho bode 1. musia byť na to, aby za Slovenskú republiku konalo Ministerstvo vnútra SR splnené kumulatívne. V danom prípade tieto podmienky kumulatívne splnené nie sú, nakoľko prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia. Možno teda uzavrieť, že v danom prípade nie je dané oprávnenie Ministerstva vnútra konať za štát.

V súlade s názorovou líniou vyjadrenou v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 3Cdo/194/2010 v predmetnom prípade je dané oprávnenie konať v mene štátu Generálnej prokuratúry SR podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z. Prokurátor je oprávnený a povinný v zmysle § 230 ods. 1 TP vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v celom prípravnom konaní. Pri výkone dozoru je oprávnený a) dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197 TP,

vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie, b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie, alebo skrátené vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania s pokynmi a určovať lehotu na ich doplnenie, e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f) odňať vec policajtovi a prikázať ju inému, a to aj miestne nepríslušnému policajtovi, alebo urobiť opatrenie, aby vec bola prikázaná inému policajtovi alebo policajtom, g) nariadiť, aby sa vo veciach uvedených v § 202 konalo vyšetrovanie. Prokurátor je „dominus litis“ prípravného konania a štádia pred začatím trestného stíhania. Môže rozhodovať či trestné stíhanie bude vôbec začaté, ak už bolo začaté, či bude voči konkrétnej osobe vznesené obvinenie a či sa bude v začatom trestnom stíhaní pokračovať. Môže taktiež sám, alebo na základe podanej sťažnosti zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia. V prípade ak tak neurobí, sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a uznesenie o vznesení obvinenia tak odobrí (ako to bolo aj v prípade navrhovateľa), pričom sa neskôr ukáže, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nezákonne, prichádza prokurátor do úvahy ako orgán, ktorý svojim konaním (rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) spôsobil škodu, ak nejaká v nezákonne vedenom trestnom konaní (trestnom konaní vedenom na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia) vznikla, keď ako posledný orgán, ktorý mohol zvrátiť účinky a následky nezákonne vydaného uznesenia o vznesení obvinenia, tak neurobil.

Taktiež súd uvádza, že zmyslom a účelom právnej úpravy § 4 Zák. č. 514/ 2003 je určiť ako orgán konajúci za štát v konaní o náhradu škody taký orgán, ktorý bude vedieť najlepšie hájiť záujmy štátu a obhajovať dôvodnosť a správnosť rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej moci, nezákonnosť alebo nesprávnosť ktorého sa namieta. Takýmto orgánom je v zásade ten ústredný orgán, ktorý zastrešuje orgán, ktorý vydal rozhodnutie alebo uskutočnil úradný postup, nezákonnosť alebo nesprávnosť ktorých sa v konaní o náhradu škody namieta. V predmetnom prípade je takýmto orgánom, s ohľadom na skutočnosť, že nárok na náhradu škody navrhovateľ odvodzuje od nezákonného uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej, ktorým zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, Generálna prokuratúra SR, u ktorej sa predpokladá, že bude vedieť najlepšie obhájiť dôvodnosť a zákonnosť rozhodovania prokurátora v trestnom konaní.

Odporca v konaní namietal základ uplatneného nároku, konkrétne, že nárok na náhradu škody nie je daný, lebo neexistuje nezákonné rozhodnutie, od ktorého navrhovateľ odvodzuje nárok na náhradu škody. Uviedol, že ani uznesenie o vznesení obvinenia, ani uznesenie, ktorým prokurátor zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia nebolo zrušené pre nezákonnosť, čo je zákonnou podmienkou nároku na náhradu škody.

V predmetnom prípade mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že uznesením vyšetrovateľa 12.12.2011, ČVS: ORP-408/KP-RA-2011-Mč bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 TZ a prečin výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 346 ods. 1 písm. a/ TZ účinného do 31.10.2011 a to pre skutok ako bol opísaný na strane 5 ods. 2 tohto rozsudku. Trestné stíhanie sa na podklade uznesenia o vznesení obvinenia proti navrhovateľovi viedlo aj z dôvodu, že prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej toto uznesenie potvrdil a ponechal v platnosti, keď zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči navrhovateľovi viedlo trestné stíhanie, v ktorom boli orgánmi činnými v trestnom konaní robené úkony smerujúce k objasneniu podozrenia voči navrhovateľovi zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a ktorým sa navrhovateľ musel podrobiť. Trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi skončilo právoplatným oslobodením obvineného spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu v Revúcej zo dňa 10.12.2014, č.k. 1T 14/2013 - 315, podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry k Zákonu č. 58/ 1969 a následne Zák. č. 514/2003 Z. z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (porovnaj napr. uznesenie NS SR zo dňa 18.8.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). V takomto

prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia (v danom prípade v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Najvyšší súd Českej republiky už vo svojom rozhodnutí 1Cz 6/90, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom Zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30. 6. 2004 judikoval, že „jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. S ohľadom na ustanovenie § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (pozn. súdu: teraz § 6 ods. 1 veta prvá Zák. č. 514/2003 Z. z.) je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené, či zmenené.... K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto dochádza a môže dochádzať spravidla v prípadoch, kedy rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené, alebo táto osoba bola oslobodená spod obžaloby“. Pri zodpovedaní otázky, či zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť uviedol, že je potrebné ju zodpovedať kladne. „Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby, aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. ...Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie.... Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda, bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli, z hľadiska ustanovenia § 4 Zák. č. 58 /1969 Zb. (pozn. súdu: teraz § 6 ods. 1 veta prvá, Zák. č. 514/2003 Z.z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia“ (obdobne judikoval NS SR v rozsudku 1Cdo 53/ 1993). Aj následnou judikatúrou českých a slovenských najvyšších súdnych inštancií bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho možno považovať za právne ustálený (viď napr. uznesenie NS SR 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, uznesenie NS SS zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/145/2011, Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2011 a ,ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II ÚS 25/2011 a PI.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011).

Odporca namieta, že judikatúra, ktorá umožňuje odškodňovať osoby len na tom základe, že podozrenie o tom, že spáchali trestný čin sa neskôr v trestnom konaní nepotvrdilo, teda na základe neskoršieho výsledku trestného konania, keď súčasne v trestnom konaní nedošlo k žiadnemu porušeniu Trestného zákona alebo Trestného poriadku ani zásad trestného konania, popiera možnosť štátu viesť trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, resp. umožňuje štátu viesť trestné stíhanie len v prípadoch, kde by už od počiatku bolo nepochybne preukázané, že skutok spáchala určitá osoba, čím by súčasne bola popretá zásada prezumpcie neviny. S týmto právnym názorom odporcu sa súd nestotožňuje a považuje ho za nepochopenie právneho názoru vysloveného vo vyššie uvedených rozhodnutiach súdov. Ani jedno z uvedených rozhodnutí (a súd podotýka, že sú medzi nimi aj rozhodnutia Ústavného súdu ČR a SR) nijako nespochybňuje a neobmedzuje legitímne právo štátu odhaľovať trestnú činnosť a viesť trestné stíhanie proti osobám, voči ktorým je dôvodné podozrenie, že sa trestnej činnosti dopustili. Práve naopak, najvyššie súdne inštancie sa vo vyššie uvedených rozhodnutiach s týmto argumentom vysporadúvajú a konštatujú, že štát má právo, ba dokonca povinnosť odhaľovať trestné činy a viesť trestné stíhanie voči osobám podozrivým z ich spáchania. (viď. napr. Nález Ústavného súdu ČR 1976/09 z 13.12.2001). Právny názor, podľa ktorého je štát povinný odškodniť škodu vzniknutú jednotlivcovi, proti ktorému bolo vedené trestné stíhanie ako proti obvinenému, ak sa podozrenie voči nemu nepotvrdilo len odzrkadľuje objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát teda za konanie svojich orgánov zodpovedá, aj keď z ich strany žiadnemu subjektívnemu pochybeniu nedošlo a to s ohľadom na výsledkoch činnosti. Takéto nazeranie na uvedenú problematiku má svoj základ v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu ako aj v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. "Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup

ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna prax k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (za nezákonné rozhodnutie sa považuje uznesenie o vznesení obvinenia, v predmetnom prípade v spojení s uznesením okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania". (porovnaj uvedené uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010, taktiež Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a Pl.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011, ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II ÚS 25/2011).

Potreba odškodnenia jednotlivca, proti ktorému bolo vedené trestné stíhanie, ktoré sa následne ukázalo ako nedôvodné vyplýva z toho, že prostriedky trestného procesu nezriedka vedú k obmedzeniu základných práv obvineného. Tieto nemožno posudzovať izolovane, ale len v kontexte účelu ich použitia, ktorým je odhalenie a potrestanie páchatel'a trestnej činnosti. Pokiaľ sa v ktorejkoľvek fáze trestného konania ukáže, že tento účel trestného konania nemôže byť naplnený, lebo sa obvinený trestnej činnosti nedopustil a podozrenie orgánov činných v trestnom konaní bolo nedôvodné, je potrebné za chybné považovať všetky úkony, ktoré boli v trestnom konaní vykonané. Ak musí jednotlivec znášať úkony vykonávané orgánmi činnými v trestnom konaní, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že dostane, pokiaľ sa preukáže, že trestnú činnosť nespáchal, odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu neoprávnene podrobený. Ak by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takého obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať. (viď. Nález USČR sp. zn. II. ÚS 590/08 z 17.06.2008 a Nález USČR sp. zn. III.ÚS 1976/09 z 13.12.2011)

Skutočnosť, že sa napriek logickému a dostatočne odôvodnenému názoru najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky a Českej republiky, (ktoré sú s ohľadom na obdobnú právnu úpravu plne použiteľné aj v našom právnom poriadku) odporca s týmto právnym názorom nestotožňuje, nič nemení na jeho správnosti.

Odporca v konaní namietal, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonne vydané, lebo boli splnené všetky zákonné podmienky nielen na vznesenie obvinenia, ale aj na podanie obžaloby, tieto neumožňovali iný postup ako podanie obžaloby a danom prípade mohol rozhodnúť len súd používajúc zásadu in dubio pro reo. V súvislosti s touto argumentáciou súd opätovne poukazuje na ustálenú judikatúru, ktorá vyslovila právny názor, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia, ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale je s poukazom na § 135 ods. 2 O. s. p. viazaný zrušujúcim alebo meniacim rozhodnutím (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.09.2005, sp. zn. 25Cdo 40/ 2005, rozsudok NS ČR zo dňa 30.08.2012, sp. zn. 29Cdo 2778/2010, rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Prieskum zákonosti je možný len v rámci inštančného prieskumu odvolacím či dovolacím súdom a za podmienok stanovených zákonom o Ústavnom súde (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Koniec koncov viazanosť súdu zrušujúcim rozhodnutím vyplýva zo samotného znenia § 6 ods. 1 veta druhá Zák. č. 514/ 2003 Z. z.. Preto, majú za to, že rozsudok súdu o oslobodení navrhovateľa spod obžaloby pre skutok, pre ktorý bolo proti nemu vedené trestné stíhanie podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku preto, že nebolo preukázané, že obžalovaný skutok spáchal, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a týmto rozhodnutím je súd viazaný, nemohol sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť, resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a to ani ako prejudiciálnu otázku.

Odporca sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolával na právny názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013, sp. zn. II. ÚS 163/2013, podľa ktorého „skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu“. Súd zdôrazňuje, že tento právny názor nie je ustálený a podľa názoru súdu ho nemožno považovať za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len z dôvodu, že sa ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne, resp. nijako nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi, vyplývajúcimi z opačnej judikatúry, vyvíjajúcej sa v období minimálne 20-tich rokov. Ďalej ho, podľa názoru súdu, nemožno považovať za ratio decidendi predmetného nálezu (aj keď sa stal súčasťou vybranej právnej vety), nakoľko v ňom bola riešená iná právna otázka a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe, ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. V predmetnom náleze navyše ústavný súd poznamenal, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby neprešla testom ústavnosti. Je pritom zrejmé, že tomu tak nie je. Judikatúra najvyšších súdnych inštancií ČR a SR, vrátane judikatúry Ústavného súdu ČR a SR vyvodila nárok na náhradu škody v takýchto prípadoch práve z ochrany práva jednotlivca na súdnu ochranu zakotveného v čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, imanentnou súčasťou ktorého je právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a z princípu materiálneho právneho štátu. Uviedla, že „zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby (pozn. súdu ipso facto zastavením trestného stíhania) je potrebné hľadať nielen v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny ale všeobecne v rovine predovšetkým čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať“. (vid' napr. Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a PI.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011).

Ani uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012 - 13 zo dňa 07.11.2012, na ktoré odporca poukázal nepredstavuje v tejto otázke názorový resp. judikatórny prelom. Ústavný súd v danej veci síce odmietol sťažnosť sťažovateľky voči rozhodnutiu všeobecného súdu, ktorým jej nepriznal náhradu škody v prípade, keď pôvodne vedené trestné stíhanie proti sťažovateľke bolo postúpené na priestupok, pričom konanie o priestupku bolo následne zastavené, pretože sťažovateľka skutok, pre ktorý sa viedlo priestupkové konanie nespáchala. Ústavný súd v danej veci rozhodnutie všeobecného súdu (krajského súdu) preskúmaval z len hľadiska jeho odôvodnenosti a či sa nejedná o rozhodnutie arbitrárne a uviedol, že podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci

sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Napriek tomu aj v ďalších rozhodnutiach v obdobných veciach všeobecné sudy judikovali v súlade s vyššie uvedenou ustálenou judikatúrou (pozri napr. rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 984/2013 zo dňa 26.02.2011, sp. zn. 17Co 677/2013 zo dňa 17.09.2014 a 13Co 935/2015 zo dňa 19.01.2016, na ktoré poukázal aj navrhovateľ vo svojom vyjadrení)

Odporcom posledne uvádzaný rozsudok, o ktorý opiera svoje argumenty je rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrenchov proti Českej republike. Európsky súd pre ľudské práva v tomto však neriešil otázku náhrady škody za nezákonne vedené trestné stíhanie, ale otázku prepadnutia peňažnej záruky v prípade, keď sa obvinený, cudzí štátny príslušník, ktorý bol z väzby prepustený na slobodu z dôvodu, že jeho väzba bola nahradená peňažnou zárukou, následne správal tak, že toto správanie súd vyhodnotil ako nespoluprácu so súdom a vyhýbanie sa trestnému konaniu. Rozhodnutie o prepadnutí peňažnej záruky Európsky súd pre ľudské práva vyhodnotil ako opodstatnené, ktoré nastolilo spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného spoločnosti a požiadavkami súvisiacimi s právami sťažovateľa. Prípád Lavrenchov vs. Česká Republika nie je z hľadiska skutkových okolností prípadu ani z hľadiska právneho posúdenia porovnateľný s prípadom riešeným v tomto konaní. Pokiaľ ním chcel odporca len podporiť svoje tvrdenie, že štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, súd konštatuje, že tým, že odškodní jednotlivca v prípade keď sa podozrenie zo spáchania skutku, pre ktorý bolo voči nemu vedené trestné stíhanie vedené nepotvrdilo a trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené alebo bol spod obžaloby súdom oslobodený, toto právo štátu nijako nepopiera.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že uznesenie o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Revúcej, ČVS:ORP-408/KP-RA-2011-Mč zo dňa 12.11.2011 v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry v Revúcej zo dňa 11.01.2012, č.k. 2Pv 278/11-13 o zamietnutí sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení trestného stíhania, na podklade ktorého sa začalo viesť a pokračovalo trestné stíhanie voči navrhovateľovi pre skutok, pre ktorý bol navrhovateľ následne rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 10.12.2014, č. k. 1T 14/ 2013 - 315 spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že obžalovaný skutok spáchal, sú nezákonnými uzneseniami, na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť navrhovateľovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi.

Za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami, je potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá navrhovateľovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom alebo v súvislosti s ním a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia, s poukazom na § 6 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z. z., až do právoplatného oslobodenia navrhovateľa spod obžaloby.

V zmysle § 17 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za takúto škodu je v zmysle § 18 ods. 1 potrebné považovať aj účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Navrhovateľ preukázal, že mu v trestnom konaní proti nemu vedenom vznikli trovy na jeho obhajobu zvoleným obhajcom vo výške 2 631,62 € za uskutočnené úkony právnej služby v trestnom konaní ako aj hotové výdavky na cestovné na cestu z miesta sídla obhajcu na Krajský súd v Banskej Bystrici na verejné zasadnutie konané dňa 06.02.2014, a náhradu za stratu času stráveného cestou z miesta sídla obhajcu na Krajský súd v Banskej Bystrici, ktoré obhajca navrhovateľovi vyúčtoval v správnej výške podľa Vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd preskúmal trovy navrhovateľa na obhajobu v trestnom konaní a zistil, že ich výška bola právnym zástupcom správne uplatnená s výnimkou dvoch režijných paušálov vo výške á 7,81 € v roku 2013 a mal za to, že tieto trovy boli účelne vynaložené.

Odporca namietal účelnosť úkonov obhajcu obvineného uskutočnených v trestnom konaní. Obhajca navrhovateľovi vyúčtoval trovy obhajoby za účasť na právnych úkonoch, z ktorých všetky úkony buď vyplývali z rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdu (sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, odvolanie proti rozsudku súdu), alebo sa jednalo o účasť na úkonoch uskutočňovaných orgánmi činnými v trestnom konaní v zmysle zásady oficiality, ktorou sa riadi trestné konanie. Obhajca si voči navrhovateľovi nevyúčtoval ani jeden úkon právnej služby spočívajúci v ďalšej porade s klientom (§ 14 ods. 2 písm. a/, resp. § 14 ods. 4 písm. a/ Vyhl. č. 655/2004 Z. z.), teda žiadny úkon, ktorý by bol iniciovaný z jeho strany alebo zo strany samotného navrhovateľa, o účelnosti ktorých by bolo možné mať pochybnosti a účelnosť ktorých by súd mohol skúmať. Právo obvineného na obhajobu v trestnom

konaní je jeho ústavným právom a je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR. Podrobnosti výkonu tohto práva sú upravené v Trestnom poriadku. Podľa § 2 ods. 9 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu. Obvinený má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom. Môže žiadať, aby bol vypočutý za účasti svojho obhajcu a aby sa obhajca zúčastnil aj na iných úkonoch prípravného konania. Má právo, aby výsluch svedkov ktorých navrhoval, alebo ktorých s jeho súhlasom navrhol jeho obhajca vypočúval prostredníctvom svojho obhajcu (§ 34 ods. 1 Tr. por.). V zmysle § 44 ods. 1 Trestného poriadku je obhajca oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky a je oprávnený zúčastniť sa v konaní pred súdom úkonov, ktorých má právo zúčastniť sa obvinený a vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní úkonov podľa § 213 ods. 2 až 4 Trestného poriadku, teda úkonov, výsledok ktorých môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom. Účasť obhajcu obvineného na procesných úkonoch vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní alebo jeho účasť na procesných úkonoch súdu je teda imanentnou súčasťou práva obvineného na obhajobu, preto účasť obhajcu na takýchto úkonoch nie je možné nikdy považovať za neúčelnú a náklady na ňu vynaložené nie je možné považovať za vynaložené neúčelne. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia nemôže posudzovať účelnosť výdavkov vynaložených obvineným na jeho obhajobu s ohľadom na aktivitu obhajcu pri konkrétnych procesných úkonoch orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, či dokonca posudzovať odôvodnenosť resp. opodstatnenosť otázok kladených obhajcom pri jednotlivých úkonoch z pohľadu, či viedli alebo nie k oslobodeniu obvineného (obhajoba môže byť aj pasívna). Odrazom účelnosti vedenej obhajoby, jej správneho postupu a stratégie totiž bolo jej vyhodnotenie súdom v trestnom konaní, výsledkom ktorého bolo oslobodzujúce rozhodnutie súdu.

Keďže v danom prípade boli naplnené všetky zákonné predpoklady, pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi v uplatnenej výške a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a navrhovateľ preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške 2 631,62 €, súd jeho návrhu v tejto časti vyhovel. V časti, v ktorej svoj nárok nepreukázal - 2 režijné paušály po 7,81 € v roku 2013 jeho návrh zamietol.

V zmysle § 16 ods. 4 Zák. č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v účinnom znení súd navrhovateľovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy priznanej titulom náhrady škody vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, 5,05% ročne z dlžnej sumy od 28.10.2015, teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné p rokovanie nároku.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a navrhovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný v prevažnej časti uplatneného nároku (99,29 % uplatneného nároku) priznal plný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie jeho práva v celom rozsahu proti odporcovi, ktorý v konaní v prevažnej časti uplatneného nároku úspešný nebol. Účelne vynaložené trovy navrhovateľa predstavujú zaplatený súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 20,- € a trovy právneho zastúpenia navrhovateľa advokátom vo výške 478,78 €. Tie mu patria v súlade § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/ a d/ Vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v účinnom znení za štyri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 02.04.2015, podanie návrhu na súd dňa 03.11.2015, podanie vyjadrenia k odporu odporcu dňa 09.03.2016 a účasť na súdnom pojednávaní dňa 13.04.2016 tarifnej výške á 111,21 € a v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky režijný paušál vo výške 2x 8,39 € za úkony vykonané v roku 2015 a 2x 8,58 € za úkony vykonané v roku 2016. Trovy konania v celkovej výške 498,78 € odporca v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatí na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Banskej Bystrici prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Podľa ust. § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).